

*Pod zemí lze nalézt nevídané poklady z úsvitu časů.
Některá tajemství by však měla zůstat na věky pohřbena...*

Kheleg, trpasličí dobrodruh a objevitel

Er-krek je vedl k průrvě. Museli se prosekat skrz hustá trnitá křoviska, než ji objevili. Byla přesně tam, kde ukazovala prastará mapa. Staletí, možná celá tisíciletí nepoužívaný únikový východ.

„Tu to je,“ sykl ramenatý ork a šedomodrým prstem ukázal na puklinu v zemi.

Vstoupili do úzkého tunelu, který se svažoval dolů. Obklopila je černočerná tma. Ozvalo se tiché zasyčení a bledě modrá záře rozehnala stíny. Skřítek Pak-choj měl na ruce kožený náramek se zvláštním krystalem, ze kterého vycházelo světlo.

Prvních sto metrů se museli ubírat v řadě po jednom, teprve potom se tunel rozšířil natolik, že mohli jít dva vedle sebe.

„Je náká divná,“ řekl ork a kývl hlavou směrem k elfce, která kráčela úplně poslední. Z jejího chování bylo znát napětí. Čím déle šli podzemím, tím více byla stísněnější a skleslejší.

„Ty v pořádku jsi?“ zeptal se jí svým švitořivým hláskem Pak-choj.

„Nemám ráda uzavřené prostory,“ odvětila Dingongi. „A navíc... Mám takový divný pocit, že už nikdy neuvídím slunce,“ dodala smutně.

„Máme úkol, a ten splníme!“ odsekl jí hrubě vůdce skupiny, skřet Fugar. „Jestli chceš, tak se vrať. Náš pán ale neodpouští těm, kteří selhali.“

V očích elfky se na okamžik objevilo zaváhání. To ale vzápětí vystřídalo odhodlání.

„Ne. Dala jsem slib a nezklamám našeho vládce!“ pravila se zaťatými zuby. Obava z přísného trestu Zyla Červeného byla větší, než strach z neznámých zemských hlubin.

Tunel klesal stále hlouběji a hlouběji. Jeho stěny nyní tvořil pevný kámen. Ocitli se v podzemí pod Canthií. První šel Er-krek, orčí stopař, za ním Pak-choj, následovaný obrovitým Tugarem a štíhlou Dingongi.

„Posviť!“ přikázal skřet skřítkovi.

Pak-choj mu přidržel náramek s krystalem nad zažloutlým kusem pergamenu. Starobylá mapa byla vykoupena krví mnoha Zylových agentů, než se jí podařilo vydobýt z Derteonu. Stálo to však zato. Byla na několika místech potřhaná a potřísněná zaschlými skvrnami, přesto se z ní ale dalo vyčíst mnohé o podzemním systému Canthie.

Skupina pokračovala dál spletí chodeb. Byly dílem otroků z pradávných dob Asterionu, kdy mu vládla mocná rasa korullů, krutých obrů. Mohutné kamenné bloky do sebe zapadaly s takovou přesností, že by mezi nimi neprošel ani vlas. Chodby byly široké a vysoké, že se už ani skřet nemusel hrbit.

Pak-choj si představil tu ohromnou masu, která jej nyní dělila od povrchu. Na okamžik ho zachvátila panika. Jako by pocítil všechnu tu váhu kamení a hlíny nad sebou. Raději ani nepomyslet na to, že by teď přišlo třeba zemětřesení. Rychle tu myšlenku zaplašil, aby ještě náhodou něco nepřivolal.

Stáli právě na křižovatce pěti chodeb, když Fugar ukázal na jednu z nich.

„Tudy,“ zavrčel skrz obludné tesáky, které mu vyčnívaly ze spodního rtu.

Ušli však jen několik kroků, když stanuli na okraji závalu. Ten na mapě nebyl a cesta dál vedla pouze skrz něj. Museli ho nějak překonat a čas neúprosně běžel...

...

Konečně. Po dlouhých měsících dřiny odložili nářadí a chopili se zbraní. Vstup do podzemí Canthie, královského města hevrenů, byl volný.

Wulnufar, nejstarší syn pána Kwesaru, shromáždil své oddíly v počtu 1500 mužů. Zarputilí trpaslíci se chystali na přepad nic netušícího města. Již více jak rok jej obléhali společně s almindorským vojskem. Byli v početní přesile, na své straně měli obléhací stroje a lepší zbraně, hevreni však přesto stále odolávali a stejně tak i hradby Canthie. Musela v tom být nějaká divná kouzla.

Mnoho dní a nocí trpaslíci kutali tunel, až se jim podařilo napojit na prastaré chodby pod obleženým městem. Nyní bylo vítězství nadosah. Alespoň tak si to všichni přáli a nikdo nepochyboval...

„Připravte sudy piva pro mé muže!“ holedbal se trpasličí princ Wulnufar maršálu Tanierovi, vrchnímu veliteli almindorských spojenců. „Až otevřeme brány Canthie, už tam pro vás nezbude žádná práce. Nezůstane jediný živý hevren,“ pronesl hrdě.

Mělo to být snadné. Udeří přímo v srdci nepřátel, jako blesk z čistého nebe. Než se hevreni vzpamatují, budou trpasličí sekyry a kladiva pít z jejich krve.

První vkročil do podzemí předvoj tvořený zvědy, které vedl mnoha boji zocelený Burfur. To jeho zásluhou trpaslíci objevili ve složité spleti chodeb tu správnou, která vedla až do Canthie. Burfur a jeho muži měli zajistit, aby cesta vojska prince Wulnufara proběhla bez problémů.

...

Trvalo celé hodiny, než se jim podařilo odstranit zával. Neměli žádné nástroje, a tak holýma rukama odklízeli suť a kamení. Ač se elfka a dva malí mužici snažili sebevíc, stejně nejvíc práce nakonec odvedl skřetí velitel. Jejich skupina byla podivnou směsicí ras a životních příběhů, důležitá však byla vzájemná důvěra, kterou k sobě měli. Společně prošli výcvikovými tábory Zylových Nočních stínů, kde z nich utvořili sebrané a všehoschopné komando.

„To bychom měli,“ zavrčel Tugar a otřel si pot z čela. Potom zvedl ze země velký ranec a hodil si ho přes ramena.

„Ty opatrný musíš být,“ vyjekl polekaně Pak-choj. „Jinak velká bum mi tu mít.“

Skřet přikývl a opatrně si upravil popruhy. Dobře věděl, co nese na zádech. Stačilo jen málo, trochu prudší pohyb a náraz o stěnu, a jejich mise rychle skončila.

Pokračovali dál uvolněnou chodbou. Museli už být mnoho desítek metrů pod zemí.

Konečně se ocitli v prostorném sále, dávné svatyni korullských bohů. Byl neskutečně rozsáhlý. Strop se nacházel ukrytý v temnotách, kdesi vysoko nad jejich hlavami. Připadali si tu malí a ztracení. Stěny kamenných bloků pokrývaly vybledlé malby, na kterých obři v destičkových zbrojích stínali hlavy klečících zajatých nepřátel srpkovitě zahnutými meči.

Uprostřed svatyně bylo vyvýšené stupňovité pódium a v něm zapuštěná velká vrata ze zčernalého kovu.

Zdobily je nějaké podivné symboly, které však nikdo z Tugarovy skupiny neuměl přečíst.

„Ztratili jsme mnoho času,“ mračil se skřet. „Už jsou na cestě sem. První vyrazil průzkumný oddíl, může tu být každou chvíli. Udělej, co musíš, mi jim půjdeme naproti a zdržíme je, když to bude třeba,“ přikázal skřítkovi.

„Ju ju,“ přikývl Pak-choj. „Ale až já to tu mít, pak musíte rychlé běhavky být, jinak vás to ošklivě popálit,“ varoval své druhy.

Exploze neměla být nijak velká, jinak by mohla narušit základy Canthie. Ale při výbuchu se měl do celého podzemí rozptýlit ohnivý oblak a spálit všechno živé.

Elfka zavřela oči. Měla z tohoto místa strašný pocit. Cítila spoustu bolesti a prolitých slz. Přebývala tu smrt. Vzpomněla si na šumění větru v korunách stromů Červeného lesa. Na zpěv ptáků a modrou oblohu. Vzdychna. Věděla, že tahle mise je její poslední.

...

Maršál Tanier stál uprostřed svého stanu. Jeho panoš mu právě připínal pancíř, který zdobil překrásně vytepaný drak. Pak přišel na řadu dlouhý červený plášť se zlatým lemováním a nakonec přilbice s rudým chocholem.

Tanier přikývl na znamení, že je spokojený. Dnes byl jeho velký den. Když vytáhl do plání bojovat s hevreny, všichni mu prorokovali rychlé vítězství. Cvičení al mendorští vojáci neměli mít se špatně vyzbrojenými kočovníky nejmenší problémy.

Postupovali stepí a naráželi jen na slabý odpor. Pak ale dorazili k Canthii, sídelnímu městu valleru Zamorase, krále hevrenů. A tady začaly potíže. Přes veškerou snahu a vojenské umění vojáků Východního království i jejich trpasličích spojenců se jim nepodařilo město dobýt. Plynuly dlouhé měsíce marného obléhání a do mysli obléhatelů se začaly vkrádat pochybnosti a zoufalství.

Ale dnes to mělo všechno skončit. Trpasličí princ Wulnufar překvapí hevreny z podzemí a otevře al mendorskému vojsku brány Canthie.

„Vemte mne s sebou,“ prosil Taniera jeho jedenáctiletý panoš. Moc toužil stát se hrdinou.

„Ještě si musíš nějaký rok počkat, Jačku,“ odvětil mu přísně maršál. „Navíc, ve městě nebude nic pěkného k vidění. Válka vůbec nevypadá tak, jak se o ní píše v dobrodružných knihách, které čteš. Trpasličí hevreny nenávidí, budou vraždit ženy, děti... obávám se, že až nás vpustí dovnitř, už nebude s kým bojovat.“

Jaček si smutně povzdychl. Nezbylo mu, než poslechnout svého pána.

Maršál Tanier vyšel ze stanu a zahleděl se na oblohu. Už od rána přšelo a déšť neustával. Nad Canthií se stahovala temná mračna, vypadalo to na pořádnou bouřku.

„Darine!“ zavolal na jednoho z důstojníků.

„Ano, pane?“

„Je všechno připraveno k útoku?“

„Ano, pane. Muži čekají jen na váš rozkaz.“

Tanier přikývl. Procházel řady nastoupených těžkooděnců, zdravil je a povzbuzoval.

Dělal to tak před každým bojem. Také proto byl nejoblíbenějším vojevůdcem v Dálavách.

Zablesklo se a zahřmělo. Z nebes se začal snášet prudký liják.

„*Tak kde ten Wulnufar se svým trpaslíky je,*“ pomyslel si maršál. To napětí před bitvou neměl rád, už aby to začalo.

Hromy divoce burácely a úplně přehlušily bubnování, které přicházelo z plání.

...

Burfur se zastavil. Zdálo se mu, že něco zpozoroval v ohybu jedné z chodeb. Pokynul svým mužům, aby byli ve střehu. Okamžik vyčkávali, a pak vyslal dva zvědy na průzkum. Když se dlouho nevraceli, vydal se společně s ostatními za nimi. Všude okolo ústilo mnoho odboček, bylo snadné se v té spleti podzemního labyrintu ztratit.

„Kam zmizeli?“ zašeptal nervózně Darthal, jeho pobočník.

Šli po tmě. Nepotřebovali světlo, aby viděli. Prohledali několik chodeb, ale po obou zvědech nenašli ani stopy.

„Nemůžeme se zdržovat, naši jsou tak půl hodiny za námi,“ rozhodl Burfur. „Musíme je varovat, aby si dávali pozor. Hevreni to nebudou, ti do podzemí nechodí, mají z něho strach.“

Ale kdoví, co za nebezpečí tu může být. Horgleme, vrátíš se a řekneš princí Wulnufarovi... Horgleme?“

Burfur se zmateně rozhlížel a počítal své muže. Horglem a ještě jeden další chyběli. Z oddílu deseti válečníků jich najednou zbylo jen šest.

„Semkněte se k sobě,“ zasyčel a potěžkal v rukou sekyru. Blížili se k tomu velkému sálu s černými dveřmi. Kdoví, co za nimi bylo. Fantasie pověřivých trpaslíků začala pracovat na plné obrátky.

„Musíme se vrátit, všichni!“ rozhodl. „Něco není v pořádku, nejsme tu sami,“ zašeptal a snažil se, aby jeho hlas zněl pevně.

Sotva to dořekl, ozvaly se za nimi tiché kroky. Stála tam malá postavička a mávala na ně rukama. Ork.

„Za ním!“ zavelel Burfur. „Nesmí uniknout!“

...

Co mohly znamenat ty podivné symboly? Pak-choj si je zvědavě prohlížel. Uměl přečíst různé druhy písem, dokonce se naučil i arvedanské runy. Ale takové znaky neznal. Zaťukal na kov. Znělo to temně a hrozivě, až mu přeběhl mráz po zádech. Na staré mapě, právě v místě, kde se nacházelo stupňovité pódium, byla skvrna zaschlé krve. Jako by to mělo být varování.

Raději nechal vrata vraty a ještě jednou zkontroloval, zda jsou všechny výbušniny správně rozmístěné. Byly k sobě navzájem spojené okem sotva postřehnutelným lankem, které končilo natažené přes vchod do svatyně.

Trpaslíci tudy museli projít, jestli se chtěli dostat do Canthie. Jakmile první z nich zavadí o lanko, spustí se hotové peklo. Ale to už bude Pak-choj hodně daleko odsud. Alespoň tak si to skřítek přál.

Byl v cizí válce o cizí město. Daleko od domova, ze kterého jej vyhnali vlastní příbuzní. Jen proto, že dělal to, co uměl nejlépe. Že se narodil s darem ovládat magii.

Zyl Červený, pán Dračího království v Tisíci jeskyních, mu poskytl azyl a jako první naplno docenil Pak-chojovo umění. Byl ke skřítkovi štedrý a ten se mu za to zavázal, že vstoupí do jeho služeb. Nyní přišel čas splatit dluh. Z nějakého důvodu nemělo město hevrenů padnout a Pak-chojovi bylo souzeno, aby sehrál krátkou, ale důležitou epizodu v dějinách. Už aby to měl celé za sebou a mohl si dát doušek dobrého čaje!

Ještě jednou, do třetice, prohlédl nálože, a pak toužebně pohlédl opačným směrem, než na toto ponuré místo se svými druhy přišel. Z podzemí vedlo více cest, o kterých trpaslíci neměli tušení.

Ale kde jeho společníci mohli být?

Ti však nepřicházeli. Místo toho se z chodby ozval dusot mnoha nohou.

...

„Tar-to!“ vykřikl ork válečný pokřik svého rodu a rozběhl se, jak nejlépe dovedl.

S pronásledovateli v patách mířil k úzké chodbě, poblíž které už čekali jeho přátelé. Er-krek nebyl žádný bojovník. Orci neválčili od dob, co byla podle jejich pověstí zabita Válka. Zato ale byl vynikající stopař a běžec.

Teď běžel Er-krek o život. Cítil, jak mu bije srdce tak, jako by chtělo každou chvíli vyskočit z těla ven.

Ještě kousek, pomyslel si a s vypětím posledních sil se vrhl do tmy před sebou. Při dopadu si seděl kolena i lokty až na maso. Nad ním zasvištělo ostří a hlava prvního z trpaslíků dopadla vedle ležícího orka. Ozval se vzteklý řev pronásledovatelů.

Další trpaslík vběhl skřetí šavli do dráhy a jeho bezhlavé tělo kleslo k zemi.

„Je to past!“ vykřikl Burfur a strhl zpátky svého druha, který běžel před ním. Už se řítíl Tugarovi přímo do rány.

„Argh!“ ozval se výkřik z opačné strany. To jim Dingongi zastoupila cestu k ústupu a s dýkou v každé ruce právě zbavila života dalšího z trpaslíků. Burfurovi zbyli už jen tři muži. Jeden před ním a dva za zády.

Protivníci je drželi dokonale v šachu. Ocitli se v úzkém prostoru chodby, ve které se sotva dokázali rozmáchnout sekyrou.

„Kwesar!“ zařval Burfur jméno domova, aby dodal svým lidem kuráž.

„Kwesar!“ odpověděli mu zbývající trpaslíci a zaútočili proti nepříteli. Tedy jen ti dva, co stáli na okrajích. Burfur a třetí zvěd museli bezmocně čekat a přihlížet tomu, jak jejich boj skončí a zda přijde řada i na ně.

„Er-kreku, běž!“ přikázal skřet orkovi a odrazil úder sekyry. Stál v místech, kde se chodba rozšiřovala, takže mohl rozdávat rány šavlí a ještě uhýbat svým mohutným tělem. Na rozdíl od něj nemohli jeho protivníci nikam couvnout.

Tugar a trpaslík se střídali se ve výpadech a krytech a čekali, kdo se z nich první unaví.

Útlá elfka na opačné straně se mohla pohybovat ještě lépe, než skřet, a také toho vydatně využívala. Zatímco její sok rozdával rány s krátkým náprahem, Dingongi hbitě uhýbala a její dýky bodaly.

Hlavní voj trpasličí armády už musel být blízko. Snad skřítek získal dostatek času, aby rozmístil nálože a připravil je k výbuchu. Bylo zapotřebí zvědy co nejdříve vyřídít, a pak utíkat, co jim budou nohy stačit.

Zazněl bolestivý výkřik. To dlouhá čepel elfí dýky zasáhla krční tepnu a umírajícího trpaslíka ihned zastoupil jeho čerstvý druh.

„Er-kreku, běž za Pak-chojem, ať nečeká!“ křikl opět Tugar na orka, který otálel. Nechtělo se mu tu nechat přátele, ale zároveň jim nebyl nic platný.

„Rychle je zabijte, brzy tady bude moc horko!“ zavolal ještě na své druhy a rozběhl se směrem k svatyni.

Trpaslík bojující se skřetem upustil sekyru a skočil proti překvapenému Tugarovi. Vrhł se na jistou smrt.

Skřetí šavle pronikla jeho hrudí. Trpasličí zvěd ji pevně sevřel v dlaních, po ostří stékaly krvavé pramínky. Pak dopadl na šokovaného Tugara. Váha těla v těžké zbroji poslala skřeta do kolen.

„Kwesar!“ zachroptěl umírající trpaslík.

Tugar byl stále ještě v šoku. Nemohl z něj vyprostit šavli.

Na místo zvěda nastoupil Burfur. Rychlý náprah a skřetova hlava se změnila v kravou šmouhu na stěně chodby.

Ohlédl se za sebe. Poslední z jeho mužů ještě stále bojoval s elfkou. Nebyl čas. Musel si poradit sám. Bylo třeba varovat trpasličího prince.

...

Er-krek se zarazil. Před sebou zaslechl dusot nohou. Opatrně vyhlédl do dlouhé široké chodby, která vedla přímo do sálu s výbušninami.

Helmice s rohy, sekyry přes ramena, štíty s rodovými znaky. Desítky a desítky vousatých bojovníků pochodovaly směrem ke svatyni.

Ork v duchu zaklel. Až první z trpaslíků vkročí do sálu s černými dveřmi, rozpoutá se v podzemí ohnivá peklo. Věděl, co dovedou skřítečí trhaviny. Navíc tyhle vyráběl Pak-choj, a ten uměl dělat ty nejlepší z nejlepších. Rychle pryč! Otočil se a v duchu si vybavoval spleť chodeb, kterou si pracně snažil vtisknout do paměti.

Rozběhl se. Začal závod o život, dnes už podruhé.

...
Burfur hlasitě oddychoval. Srdce mu zběsile bušilo. Musel to stihnout. Jen na něm teď závisel život patnácti set mužů.

Náhle se před ním vynořila postava. Narazili do sebe. Uchopil krk neznámého a instinktivně trhl. Ozvalo se křupnutí. Letmo pohlédl do tváře mrtvého orka, měl oči vytrěštěné hrůzou.

Rychle vstal a utíkal. Sekyru už dávno odhodil, aby mu nepřekážela.

Klopýtal, dvakrát upadl, ale vždy se znovu zvedl a běžel dál.

Konečně. Před sebou spatřil siluety trpasličích bojovníků.

„Zpátky!“ zařval, co mu hlas dovolil. „Zastavte se! Zpátky, pro bohy!“

...
Pak-choj věděl, že je zle. V chodbě se objevil ramenatý trpaslík s vousy spletenými do copánků.

Skřítek byl přímo v epicentru výbuchu. Nemohl přežít. Jedině, kdyby nepřítele varoval.

Jen okamžik uvažoval o této možnosti. Pak se schoulil u paty černých dveří. Trpaslíci ho ještě nezpozorovali. Pohládl krystal na náramku a světlo zhaslo. Ocítl se v naprosté temnotě.

První z trpaslíků byl asi pět kroků od nastraženého lanka.

Kéž by byl můj příští život šťastnější, blesklo Pak-chojovi hlavou.

Zaburácelo a stěny se otřásly. Následovaly další a další výbuchy.

Vyšlehlly ohnivě jazyky, které se rychle šířily po celém podzemí. Stovky hlasů řvaly bolestí a hrůzou. Mnoho jich brzy utichlo, některé tu ale ještě měly sténat dlouhé hodiny.

Ti z trpaslíků, kteří nezemřeli a byli schopni se hýbat, útočili jeden na druhého v domnění, že je to nepřítel. Drtivá většina oslepla.

A to ještě nebyl konec všeho utrpení.

Výbuchy rozbily černé dveře a probudily to, co za nimi po věky spalo.

Žár ohně vystřídal mrazivý chlad. Prastarý tvor z dob krutých korullů byl po dlouhých tisíciletích opět na svobodě...

...
V ten samý okamžik, kdy se ozvaly ty strašlivé rány odkudsi z podzemí, se nad ležením alمندorského vojska rozpoutalo běsnění živlů.

Za neustávajícího hřmění padaly z černých mračen celé vodopády vody. Vojáci se topili ve vlastních stanech nebo umírali zasažení blesky. Kroupy neskutečné velikosti jim rozbíjely hlavy a vyděšení koně se rozutekli do plání.

Zatímco bouře ničila vojenské ležení, města hevrenů se vůbec nijak nedotkla. Brána Canthie zůstala i nadále uzavřena.

Maršál Tanier se nadále marně pokoušel o její dobytí a trpaslíci, kteří prahli po pomstě za smrt prince Wulnufara a většiny jeho mužů, vyslali na pomoc další válečníky. Nikdo se už ale neodvážil znovu vstoupit do podzemí, ve kterém čekal neznámý děs.

Tugar a jeho společníci odvrátili téměř na rok pád Canthie. A vojsko jejich pána, Zyla Červeného, zatím mohlo plnit Západní dálavu, bez obav, že by jí přišel někdo z Almendořanů nebo trpaslíků na pomoc.

...
Dingongi se po břicho plazila temnotou. Přes palčivou bolest se jí pomalu podařilo dostat až k průrvě. Ucítila svěží vzduch a teplo slunečních paprsků.

Vyčerpaná si lehla na záda a oddychovala. Byla slepá. Oheň jí vypálil oči.
Věděla, že už nikdy neuvidí slunce. Věděla, že tahle mise byla poslední. Přesně, jak ji
varovalo její tušení.
Ale byla živá.